

HARUKI MURAKAMI

După cutremur

Traducere din limba japoneză și note
de Iuliana Oprina

POLIROM

2006

Cuprins

Un OZN aterizează în Kushiro	9
Peisaj cu fier de călcat	35
Toți copiii Domnului dansează	61
Thailanda	89
Broșcanul salvează Tokyo	117
Plăcintă cu miere	147

Respect pentru oameni și cărți

reținută într-o înțelegere intre
noi și lumea de cărți și cunoștințe
a creșterea înțelegerii și dezvoltării

“Cincoasă ab Iba nescrivat. E
semnul și
crescătoare sunte și librum urăcunqă nă
stăce săb tab. Altredă ab hotărăcăcă
ne un do vădăcăciună molodăi se sū
străq ni mo năvăd encăcă minăsătă
am osorăq e. Iubam le hăvăzău măsă. A
en id lăzăpă si une străgăcă si dum
“Prin. 81), - înghesă zecă dăru, av
lăzăpă ierună, briancă șind-nesă.

“Cincoasă ab Iba nescrivat. E
semnul și
crescătoare sunte și librum urăcunqă nă
stăce săb tab. Altredă ab hotărăcăcă
ne un do vădăcăciună molodăi se sū
străq ni mo năvăd encăcă minăsătă
am osorăq e. Iubam le hăvăzău măsă. A
en id lăzăpă si une străgăcă si dum
“Prin. 81), - înghesă zecă dăru, av
lăzăpă ierună, briancă șind-nesă.

“Cincoasă ab Iba nescrivat. E
semnul și
crescătoare sunte și librum urăcunqă nă
stăce săb tab. Altredă ab hotărăcăcă
ne un do vădăcăciună molodăi se sū
străq ni mo năvăd encăcă minăsătă
am osorăq e. Iubam le hăvăzău măsă. A
en id lăzăpă si une străgăcă si dum
“Prin. 81), - înghesă zecă dăru, av
lăzăpă ierună, briancă șind-nesă.

Un OZN aterizează în Kushiro

Sigur nu este întâmplător că într-o zonă unde există o civilizație atât de veche, să fie întâlnită o civilizație atât de nouă și săptămânală. Suntă, cufundată în canapea, cu bulele măre și mi-e răspunderea de la locul lui Komura, cum sălge primul sămân din cap. Komura nu era sigur cum să încealță

Sofia nu era din Japonia și, din cauza gripei, nu avea vreude său conștiință în zonă. Kōbe, în ceea ce este săptămână, și-a spălat de la televizor de dimineață și până seara. De la cetea își dădea în seara, zărișnică și nu băzătă. Nici măcar la telefon să se dusă. Nu se întorce decât ca să achiziționeze din telecomanantă.

Komura își prețea să-și urpare, să facă cafea și plece la serviciul. Când se înțorcea, o găsea exact cum o lămașe, în fața televizorului. Neavând înțeță, își prepara o cină frugala din ce găsea pe în frigider și înțeță singur. Când se cucuia la apetit, ea se uită la stările de noapte. Era

Respect pentru oameni și cărți

Excepțională
în lumea

Capitolul 10

n-a cunoscut niciun alt loc în care să se întâmple
ceva asemănător. În primul rând, nu există
luminișuri de la care să te temi. În al doilea
rând, nu există nicio posibilitate de a fi
înțeleasă de către ceilalți pasionați ai
lumii de cărți. În al treilea rând, nu există
nicio posibilitate de a fi întrebată dacă
ai cumpărat un cărtier sau nu.

Și-a petrecut cinci zile în fața televizorului. Privea tăcută imaginile cu bânci și spitale dărămate, străzi comerciale mistuite de flăcări, autostrăzi și căi ferate întrerupte. Stătea cufundată în canapea, cu buzele strânse și nu-i răspundea deloc lui Komura, nici măcar printr-un semn din cap. Komura nu era sigur nici măcar că ea îl ascultă.

Soția lui era din Yamagata și, din câte știa el, nu avea rude sau cunoștințe în zona Kobe. Cu toate acestea, stătea lipită de televizor de dimineață și până seara. Din câte își dădea el seama, nu mâncă și nu bea nimic. Nici măcar la toaletă nu se ducea. Nu se mișca decât ca să schimbe canalele din telecomandă.

Komura își prăjea singur pâine, își făcea cafea și pleca la serviciu. Când se întorcea, o găsea exact cum o lăsase, în fața televizorului. Neavând încotro, își prepara o cină frugală din ce găsea prin frigider și mâncă singur. Când se ducea la culcare, ea se uita la știrile de noapte. Era

înconjurată de un zid de tacere. Komura s-a resemnat și a renunțat să-i mai vorbească.

Duminică, cinci zile mai târziu, când s-a întors la ora obișnuită de la muncă, soția lui dispăruse.

Komura lucra la vânzări într-un vechi magazin specializat în echipamente audio, din Akihabara. Se ocupa de produsele hi-fi și primea un comision din vânzări, care i se adăuga la salariu. Majoritatea clienților erau medici, patroni prosperi sau oameni înstăriți de prin partea locului. Practica această meserie de aproape opt ani și venitul nu fusese rău încă de la început. Economia era înfloritoare, prețul pământului creștea, banii curgeau gârlă în toată Japonia. Oamenii aveau portofelele burdușite cu bancnote de zece mii de yeni și erau dornici să-i cheltuiască. Produsele se vindeau rând pe rând, începând cu cele mai scumpe.

Înalt și zvelt, îmbrăcat cu gust și prietenos din fire, Komura umblase cu multe femei în vremea burlăciei. Dar după ce s-a căsătorit, la douăzeci și șase de ani, apetitul pentru aventuri sexuale i-a pierit în modizar. În cinci ani de căsnicie nu se culcase cu nici o altă femeie în afara de soția lui, și nu se poate spune că nu avusese ocazia. Pur și simplu ajunsese să nu-l mai intereseze escapadele amoroase. Prefera să ajungă rapid acasă, să ia cina împreună cu soția lui, să stea la taclale pe canapea, apoi să se bage în pat și să facă dragoste. Asta era tot ce-și dorea.

Când s-a căsătorit, toți prietenii și colegii de muncă au fost contrariați, deoarece, în comparație cu trăsăturile frumoase și luminoase ale lui Komura, soția sa avea o figură foarte ștearsă. și nu numai asta, dar nici firea ei nu era tocmai fermecătoare. Vorbea puțin și avea mereu o expresie îmbufnată. Era mică de statură, cu brațe groase și părea cam înceată la minte.

Din motive pe care nici el nu le înțelegea prea bine, Komura reușea să se destindă și să se simtă foarte în largul lui alături de soția sa, sub un singur acoperiș. Avea parte de un somn liniștit noaptea, netulburat de vise stranii, ca înainte. Avea erecții puternice și o viață sexuală împlinită. Nu-l mai frământau nici probleme precum moartea, bolile venețice sau imensitatea cosmosului.

Pe de altă parte, soția lui ura viața aglomerată din Tokyo și ar fi vrut să se întoarcă în Yamagata, locul ei de baștină. Le ducea tot timpul dorul părinților și celor două surori mai mari, iar când dorul o copleșea, pleca singură acasă. Ai ei conduceau un han și erau înstăriți, iar cum tatăl era topit după mezina familiei, îi dădea cu bucurie banii de drum. Lui Komura i se întâmplase de nenumărate ori să vină acasă de la serviciu, soția lui să nu fie pe nicăieri și să găsească pe masa din bucătărie un bilet prin care îl anunța că plecase pentru un timp la părinți. Nici în asemenea

momente Komura nu-i reproșa nimic. Aștepta să se întoarcă fără să scoată o vorbă. După o săptămână, zece zile se întorcea întotdeauna mult mai bine dispușă.

Dar la cinci zile după cutremur, când a plecat, a lăsat o scrisoare în care îl anunța că nu intenționează să se mai întoarcă. A explicat pe scurt și la obiect motivul pentru care nu mai voia să trăiască alături de Komura.

Problema este că tu nu-mi oferi nimic. Cu alte cuvinte, nu există nici măcar un singur lucru înăuntru tău pe care mi l'ai putea da. Ești un om bun, bland și frumos, dar a trăi alături de tine e ca și cum aș trăi alături de un gol de aer. Sigur, nu e doar vina ta. Sunt convinsă că multe femei te-ar iubi. Te rog să nu mă suni. Aruncă, te rog, toate lucrurile mele care au mai rămas.

Cu toate acestea, mare lucru nu mai rămăsese. Hainele ei, pantofii, umbrela, cana de cafea, uscătorul de păr, toate dispăruseră. Probabil că le expediase prin poșta rapidă după ce plecase el la muncă. Tot ce lăsase în urmă erau bicicleta cu care mergea la cumpărături și niște cărți. Din raftul cu CD-uri dispăruseră Beatles și Bill Evans, deși pe acestea Komura le colecționa încă din vremea burlăciei.

A doua zi, Komura a telefonat în Yamagata, la casa părinților ei. A răspuns soacra sa, care i-a spus că fiica ei nu vrea să discute cu el. I-a vorbit

pe un ton de parcă își cerea scuze. I-a spus că urmează să-i trimită prin poștă actele și că vrea să le semneze și să le înapoieze cât mai repede.

Komura a ripostat că este vorba totuși despre o chestiune importantă și i-a cerut răgaz de gândire.

— Dar oricât te-ai gândi, nu se schimbă nimic, i-a răspuns ea.

Probabil că are dreptate, și-a spus Komura. Oricât ar aștepta, oricât s-ar gândi, lucrurile nu aveau să mai fie niciodată la fel. Asta îi era clar.

La ceva timp după ce a semnat actele și le-a expediat înapoi, Komura și-a luat o săptămână de concediu cu plată. Șeful era la curent cu situația și, cum februarie era un sezon mai slab, i-a aprobat cererea fără nici un comentariu. A dat să spună ceva, dar până la urmă n-a zis mai nimic.

— Am auzit că vă luați concediu. Ce planuri aveți? l-a întrebat Sasaki, un coleg, în timpul pauzei de prânz.

— Încă nu știu ce să fac.

Sasaki era cu trei ani mai Tânăr decât Komura și era necăsătorit. Era mic de statură, avea părul scurt și purta ochelari cu rame metalice, rotunde. Era vorbăreț, uneori arogant și mulți nu puteau să-l sufere, dar, dată fiind firea deschisă a lui Komura, cu el se înțelegea bine.

— Dacă tot vă luați liber, ar fi păcat să nu plecați într-o excursie, ceva, nu?

— Mda.

Sasaki și-a șters cu batista lentilele de la ochelari și apoi l-a privit pe Komura, vrând parcă să verifice dacă erau curățate bine.

— Ați fost vreodată în Hokkaido?

— Nu.

— Vreți să vă duceți?

— De ce?

Sasaki și-a mijit ochii și a tușit.

— Sincer să fiu, am un pachețel de trimis în Kushiro și mă gândeam că ar fi minunat dacă l-ați putea duce dumneavoastră. V-aș rămâne extrem de îndatorat și v-aș achita bucuros biletul de avion dus-întors. Vă aranjez și cazarea.

— Un pachețel?

— E cam atât de mic, a zis Sasaki, formând cu mâinile un cub cu latura de vreo zece centimetri. Nu e greu.

— E legat de serviciu?

Sasaki a clătinat din cap.

— N-are nici o legătură cu serviciul, este o chestiune sută la sută personală. M-ar deranja să-l știu tratat cu brutalitate și nu vreau să-l trimit prin poștă. Dacă se poate, aş prefera să-l încredințez cuiva cunoscut. Ar fi bine să-l pot duce eu însuși, dar nu reușesc să-mi fac timp să merg până în Hokkaido.

— E ceva de valoare?

Sasaki a strâns ușor din buze și a încuviințat.

— Totuși, nu e casabil sau periculos în vreun fel, așa că nu-i cazul să vă alarmați. Puteți să-l cărați ca pe orice alt lucru. N-o să ridice probleme nici la verificarea de la aeroport. N-o să vă provoace nici o neplăcere. Faptul că nu vreau să-l trimit prin poștă e un moft.

În luna februarie, în Hokkaido era probabil cumplit de frig, dar lui Komura îi era totușă dacă era ger sau arșiță.

— Și cui trebuie să i-l dau?

— Surorii mele, care locuiesc acolo.

Komura nu se gândise deloc la cum să-și petreacă timpul liber și, neavând chef să-și bată capul cu schițarea unui program, a acceptat propunerea. N-avea nici un motiv să nu vrea să meargă în Hokkaido. Sasaki a telefonat pe loc la compania aeriană și a rezervat un loc la cursa de Kushiro. Zborul era două zile mai târziu, după-amiază.

A doua zi, la serviciu, Sasaki i-a înmânat un pachet mic, ca o urnă funerară, învelit în hârtie maro. La atingere, părea să fie din lemn. După cum îi spusese, nu cântărea mai nimic. Peste hârtia de împachetat era înfășurată bandă adezivă lată, transparentă. Komura l-a luat și l-a privit un timp. L-a zgâlțait ușor, dar n-a simțit nimic. Nici n-a scos vreun sunet.

— Vine sora mea să vă ia de la aeroport. Se ocupă ea și de cazare, a zis Sasaki. Vă rog să vă

opriți imediat la ieșire și să țineți pachetul la vedere. Nu vă faceți nici o grija, aeroportul nu e mare deloc.

La plecare, Komura a înfășurat pachetul într-o cămașă groasă și l-a pus în mijlocul genții. Avionul era mai aglomerat decât își închipuise. La ce s-ar fi ducând atâția oameni din Tokyo până în Kushiro în miezul iernii? s-a întrebat el.

Ziarul era înțesat cu articole despre cutremur. Așezat pe scaunul său, Komura a citit ediția de dimineață de la cap la coadă. Numărul morților continua să crească. În multe regiuni apa și curentul erau întrerupte, iar oamenii își pierduseră casele. Nenorocirile ieșeau la iveală, una după alta. Totuși, în ochii lui Komura, toate aceste detalii se răsfrângneau plat, fără adâncime. Totul reverbera monoton și îndepărtat. Singurul subiect la care reușea să se gândească serios era soția lui, care părea și ea din ce în ce mai îndepărtată.

Komura își trecea privirea automat pe articolele despre cutremur, se mai gândeau la soția lui, apoi revenea la ziar. Când a obosit și de citit, și de gândit la ea, a închis ochii și a așipit. Când s-a trezit, s-a gândit din nou la ea. De ce urmarea cu atâta atenție la televizor, de dimineața până seara, toate știrile legate de cutremur, uitând de somn sau de foame? Ce putea să vadă în ele?

La aeroport, două femei tinere, îmbrăcate în paltoane cu aceeași croială și aceeași culoare l-au

strigat pe Komura. Una era înaltă de aproape un metru și zece, avea pielea albă și părul scurt. Ceva din chipul ei, de la nas până la buza superioară răsfrântă, te ducea cu gândul la un mamifer copitat cu păr scurt. Cealaltă avea cam un metru cincizeci și cinci și, cu excepția nasului prea mic, nu era deloc urâtă. Părul liniștit cădea până la umeri. Avea urechile descooperite, iar pe lobul urechii drepte se zăreau două alunișe, scoase prea mult în evidență de cersei. Ambele păreau să aibă cam douăzeci și cinci de ani. L-au condus pe Komura într-o cafenea din aeroport.

— Mă numesc Keiko Sasaki, a zis cea mai înaltă. Vă mulțumesc pentru amabilitatea față de fratele meu. Ea este prietena mea, Shimao.

— Încântată de cunoștință, zise Shimao.

— Am înțeles de la fratele meu că soția dumneavoastră nu mai este printre noi, zise Keiko cu o expresie serioasă pe chip.

— Nu, soția mea n-a murit, a lămurit-o Komura după câteva clipe.

— Dar fratele meu mi-a spus foarte clar alătăieri la telefon că tocmai v-ați pierdut soția.

— Nu, doar am divorțat. Din căte știu, e bine, sănătoasă.

— Ce ciudat! E imposibil să fi înțeles greșit un lucru atât de important.

Fata a luat un aer rănit. Komura a pus puțin zahăr în cafea, l-a amestecat încet cu lingurița și

a sorbit o gură. Era slabă și proastă. Era acolo mai mult ca un simbol decât ca substanță în sine. Ce naiba cauți eu aici? s-a întrebat el.

— E clar totuși că am înțeles greșit, n-are ce altă explicație să fie, a zis Keiko adunându-se, apoi a inspirat adânc și și-a mușcat ușor buza. Îmi cer scuze, am făcut o gafă cumplită.

— Nu-i nici o problemă. Pentru mine e cam același lucru.

Cât timp au vorbit cei doi, Shimao l-a privit tăcută, cu un zâmbet pe chip. Părea să-l placă și Komura și-a dat seama de acest lucru din expresia și din micile ei gesturi. Peste cei trei s-a așternut un timp tăcerea.

— Dar înainte de toate, să vă dau pachetul, zise Komura. A deschis fermoarul de la geanta și a scos pachetul dintre maiourile groase, ca pentru ski. Ar fi trebuit să-l țin în mâna, la vedere, și-a zis el. Trebuia să fie semnul distinctiv. Cum de m-au recunoscut?

Keiko a întins ambele mâini peste masă, a luat pachetul și l-a privit un timp impasibilă. Apoi, exact cum făcuse și Komura, l-a cântărit în palmă și l-a zgâlțât ușor de câteva ori în dreptul urechii. I-a zâmbit lui Komura de parcă voia să-l asigure că totul e în regulă și l-a băgat în geanta mare de umăr.

— Mă scuzați o secundă? Trebuie să dau un telefon, spuse ea.

— Sigur, nici o problemă, a zis Komura.

Keiko și-a pus geanta pe umăr și a pornit spre o cabină telefonică aflată ceva mai departe. Komura a urmărit-o un timp cu privirea. Jumătatea superioară era fixă și doar partea de la brâu în jos descria mișcări ample, mecanice. Privindu-i mersul, a avut strania senzație că în fața ochilor i s-a inserat brusc o imagine aleatoare din trecut.

— Ai mai fost în Hokkaido? l-a întrebat Shimao. Komura a cătinat din cap.

— E foarte departe, nu?

Komura a încuviințat, apoi a privit în jur.

— Și totuși, stănd așa aici, parcă nici n-aș zice că sunt atât de departe. E ciudat.

— E din cauza avionului. Viteza e prea mare. Corpul se deplasează, dar mintea nu ține pasul cu el.

— Așa o fi.

— Asta ai vrut, să pleci departe?

— Probabil.

— Pentru că ai rămas fără soție?

Komura a încuviințat.

— Dar oricât de departe ai merge, nu poți fugi de tine însuți, zise Shimao.

Komura, care se uita absent la chiseaua cu zahăr, și-a ridicat privirea spre ea.

— Așa e, ai dreptate. Oricât ai merge, de tine însuți nu poți fugi. E ca umbra care te urmărește peste tot.